

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553¹

สรายุทธ์ จีวะระพูน²

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา ความหมาย แนวคิด กฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน ทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจถึงการดำเนินกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนว่ามีความสอดคล้อง กับแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการมุ่งที่จะแก้ไข ฟื้นฟูและเยาวชนกลับตัวเป็นคนดี ดำรงตนอยู่ในสังคมได้ โดยหนึ่งในแนวคิดที่ในหลายประเทศรวมถึงประเทศไทยได้นำมาใช้ในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนให้สามารถกลับตัวเป็นคนดีของสังคมได้นั้น ได้แก่แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ที่เป็นกระบวนการยุติธรรมทางเลือกซึ่งมุ่งเน้นการฟื้นฟูความเสียหายหรือผลกระทบจากการกระทำผิดโดยการบรรเทาความเสียหายให้กับทุกฝ่าย โดยผู้กระทำความผิดนั้นมีความรู้สึกสำนึกและตระหนักถึงการกระทำของตน พร้อมทั้งแสดงความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำผิดนั้นได้กระทำลงไป อันเป็นการบูรณาการความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายให้กลับคืนสู่สัมพันธภาพที่ดีภายใต้แนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ อีกทั้งยังได้รับความรู้เกี่ยวกับแนวคิดในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดตามหลักทฤษฎีทฤษฎา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีการที่ไม่ใช่การลงโทษ หรือการไม่ใช่สถาบัน อันมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการแก้ไขและให้โอกาสผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้กลับตนเป็นคนดี รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการไม่ควบคุมโดยไม่จำเป็น ซึ่งเป็นแนวคิดที่ไม่ต้องการให้มีการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อันจะเป็นการจำกัดเสรีภาพของเด็กและเยาวชน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการฟื้นฟู แก้ไขเด็กและเยาวชนนั้น เช่น ใช้วิธีการปล่อยโดยมีเงื่อนไข การรอกการลงโทษ การคุมประพฤติ เป็นต้น นอกจากนี้กระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนยังมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่เคร่งครัดมาใช้ โดยมีจุดมุ่งหมายในการ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คนพร จิตต์จรัสเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์เทพ วิฑิตอนันต์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีสิง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตบางนา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กระทำต่าง ๆ นั้นจะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์กับตัวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น ๆ ที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย แต่ทั้งนี้การที่จะนำเด็กและเยาวชนเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้นั้น จะต้องสอดคล้องกับแนวคิด เกี่ยวกับทฤษฎีและวัตถุประสงค์การลงโทษที่จะต้องมีบทกฎหมายได้กำหนดเอาไว้เพื่อเป็นมาตรการควบคุมอันการรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ทั้งนี้การดำเนินกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนยังต้องคำนึงถึงทฤษฎีอรรถประโยชน์ที่มุ่งเน้นการลงโทษเพื่อป้องกัน อันจะมีผลในทางแก้ไข และฟื้นฟู ซึ่งยังสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูที่มุ่งเน้นการศึกษาผู้กระทำผิดเพื่อค้นหาสาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำความผิด โดยเมื่อได้สาเหตุแห่งการกระทำผิดแล้ว ก็บำบัดแก้ไขเหตุแห่งการกระทำผิดนั้นให้ตรงกับสาเหตุที่เกิดขึ้นและเหมาะสมกับเด็กและเยาวชนแต่ละรายบุคคลไป เพื่อให้สามารถกลับตนเป็นคนดี คืนสู่สังคม และไม่หวนกลับไปกระทำความผิดอีก ทั้งนี้การที่กระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนมีการใช้มาตรการเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในเรื่องของการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาโดยส่งตัวเด็กและเยาวชนไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมนั้นเป็นการสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้ง อันเป็นการไม่ให้ผู้อื่นกระทำความผิดในแบบเดียวกันนั้นเพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษ รวมถึงสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อตัดโอกาสการกระทำผิด เพราะเมื่อถูกส่งตัวไปฝึกอบรมแล้วบุคคลนั้นจะถูกนำตัวออกไปจากสังคมเป็นการชั่วคราว ไม่มีโอกาสในการกระทำความผิดได้ รวมถึงสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทนต่อผู้กระทำผิดในเรื่องของทดแทนความรู้สึกของผู้เสียหายที่ได้สูญเสียไป แต่ทั้งนี้การดำเนินกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนนั้น จะต้องไม่นำเรื่องของทฤษฎีตีตรา หรือทฤษฎีตราบาปมาใช้กับเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม รวมถึงไม่มีกฎหมายที่ให้อำนาจในการดำเนินการไว้ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาคำนิยามวิธีจับกุม ควบคุมเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน ปัจจุบันพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ได้กำหนดไว้ในมาตรา 69 วรรคสาม เรื่องของการจับกุมและควบคุมเด็กหรือเยาวชนต้องกระทำโดยละมุนละม่อม โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งการจับกุมและควบคุมนี้เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ได้ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับ แต่ในมาตรา 85 เองกลับมีการกำหนดกรณีที่ไม่ให้ถือว่าควบคุมเด็กหรือเยาวชนช่วงกระบวนการที่กฎหมายกำหนดนั้น ไม่ให้ถือว่าเป็นการควบคุมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ยังมีปัญหาในเรื่องของ วิธีจับกุม ควบคุมเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมเด็กและ

เยาวชน เนื่องจากไม่มีคำนิยามหรือคำจำกัดความของ คำว่า “การจับกุมและควบคุมเด็กหรือเยาวชนโดยละมุนละม่อม โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” เอาไว้ใน พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 พ.ศ.2553 นี้

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องคดี เป็นการนำแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของการไม่นำกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักอย่างการนำเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไปสู่การพิจารณาคดีของศาลหากเป็นคดีที่มีอัตราโทษเพียงเล็กน้อย อันเป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในนานาประเทศ แม้ประเทศไทยเองจะมีการนำแนวคิดนี้มากำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ. 2553 ในมาตรา 86 แต่เมื่อพิจารณาถึงกฎหมายระหว่างประเทศในอนุสัญญาสิทธิเด็ก ประกอบกับกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน(กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) และคู่มือกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ของสหประชาชาติแล้วจะเห็นได้ว่า จะพยายามกำหนดไม่ให้เด็กและเยาวชนนั้นต้องอาศัยกระบวนการยุติธรรมโดยทางตุลาการ แต่จะเลือกให้ใช้เรื่องของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มาใช้กับเด็กและเยาวชนมากกว่า ซึ่งแม้ว่ากฎหมายของประเทศไทยเองจะมีการนำแนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มาใช้ก็จริง แต่ก็พบได้ว่าการดำเนินกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ของประเทศไทยนั้น มีกระบวนการทางศาลเข้ามาเกี่ยวข้องและเป็นปัจจัยหลักอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เด็กหรือเยาวชน และผู้เสียหาย หากเป็นคดีที่มีผู้เสียหายจะต้องไปที่ศาลเยาวชนและครอบครัวเพื่อให้ผู้พิพากษาได้สอบถามรายละเอียดต่างๆ ซึ่งก็แทบจะไม่แตกต่างกับการที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล ดังนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องคดี ที่กำหนดให้กระบวนการทางศาลอันเป็นกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักเข้ามามีบทบาทต่อการใช้มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา ตามแนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์นี้

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาอำนาจของเจ้าหน้าที่ในการติดตามเด็กหรือเยาวชนที่หลบหนีออกจากสถานที่ควบคุม การที่พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 85 ได้กำหนดเรื่องของการให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในการฝึกอบรมเพิ่มขึ้นกับเด็กและเยาวชนที่หลบหนีจากการควบคุมไปได้ หากภายหลังสามารถจับตัวเด็กและเยาวชนนั้นกลับมาได้แล้ว แต่กฎหมายกลับไม่มีกำหนด อำนาจติดตามเด็กหรือเยาวชนที่หลบหนีออกจากสถานที่ควบคุมนี้ไว้ว่าเป็นอำนาจของผู้ใดบ้าง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการที่เจ้าหน้าที่ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน รวมถึงเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน รวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจเองไม่มีความชัดเจนในอำนาจที่มีว่า สามารถที่จะติดตามจับกุมเด็กและเยาวชนที่หลบหนีนั้นจากสถานที่ควบคุมได้

หรือไม่ ดังนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับ เรื่องของการกำหนดอำนาจของเจ้าหน้าที่ ในการติดตาม เด็กหรือเยาวชนที่หลบหนีออกจากสถานที่ควบคุมให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาการลบลประวัตินาฏกรรมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด เนื่องจาก กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนนั้น ไม่มุ่งเน้นในการนำทฤษฎี ดิตรา หรือตราบาปมาใช้ แม้ใน พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 จะไม่ได้ กำหนดในเรื่องของ การที่ต้องปกปิดข้อมูลหรือลบลประวัติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนี้ไว้ก็ตาม แต่ เมื่อพิจารณาประกอบกับระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2554 ลักษณะที่ 32 การพิมพ์ลายนิ้วมือ แล้ว พบว่ามีกำหนดเรื่องของการคัดแยกและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และรายการประวัติหรือบัญชีประวัติ คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดเอาไว้ แต่กฎหมายกลับละเลยในเรื่องของอำนาจในการ ตั้งต้นเพื่อที่จะจัดทำการคัดแยก ทำลายประวัติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนี้ว่าควรที่จะให้ผู้ใดหรือ หน่วยงานใดเป็นผู้เริ่มในการคัดแยกทำลายประวัติของเด็กและเยาวชนตรงนี้ ดังนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังมีปัญหาเรื่องของความชัดเจนเกี่ยวกับผู้ริเริ่มหรือหน่วยงานที่มีอำนาจในการริเริ่ม ประสานการลบลประวัติอาชญากรรมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดนี้

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 จาก กฎหมายของประเทศไทย กฎหมายของต่างประเทศ และกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ผู้ศึกษาพบว่ามี ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาค่านิยมวิธีจับกุม ควบคุมเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมเด็กและ เยาวชน ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า ควรกำหนดความหมายเพิ่มเติมไว้ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 4 ว่า “จับกุมหรือควบคุมโดยละมุน ละม่อม หมายความว่า การห้ามไม่ใช้ความรุนแรงทางกายภาพในการดำเนินการ แต่ให้กระทำด้วยความ อ่อนโยน ไม่มีการขัดขืน” และ “จับกุมหรือควบคุมโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หมายความว่า การ ที่ต้องกระทำโดยให้ความเคารพในความแตกต่างทางด้านเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความเชื่อ และวิถีชีวิต”

2. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องคดี ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 86 วรรคสองว่า “เมื่อพนักงานอัยการได้รับแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูและความเห็นของ ผู้อำนวยการสถานพินิจตามวรรคหนึ่งแล้ว หากมีข้อสงสัยอาจสอบถามผู้อำนวยการสถานพินิจหรือบุคคลที่ เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ ถ้าพนักงานอัยการไม่เห็นชอบกับแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟู หรือ การ ดำเนินการตามแผนนั้นกระทำไปโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้สั่งแก้ไขแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟู หรือสั่งให้ แก้ไขการดำเนินการตามแผนให้ถูกต้องตามกฎหมาย และให้ผู้อำนวยการสถานพินิจแจ้งคำสั่งของพนักงาน

อัยการให้พนักงานสอบสวน และผู้เกี่ยวข้องทราบ หากพนักงานอัยการเห็นว่าแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูได้เป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กหรือเยาวชนแล้ว เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ให้พนักงานอัยการเห็นชอบกับแผนดังกล่าว และให้มีการดำเนินการตามแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูทันที โดยแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูต้องได้รับความยินยอมจากเด็กหรือเยาวชนและผู้เสียหายด้วยหากคดีนั้นเป็นคดีที่มีผู้เสียหาย” และให้ยกเลิกข้อความในมาตรา 86 วรรค3และมาตรา 86 วรรค 4

3. ปัญหาอำนาจของเจ้าหน้าที่ในการติดตามเด็กหรือเยาวชนที่หลบหนีออกจากสถานที่ควบคุม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า ควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 85 ให้มีมาตรา 85 วรรคสาม ว่า “ภายในเวลาสี่สิบสี่ ชั่วโมงนับตั้งแต่ทราบเหตุเด็กหรือเยาวชนหลบหนี เพื่อประโยชน์ในการจัดการจับกุมเด็กเยาวชนหลบหนี ให้เจ้าหน้าที่ของสถานพินิจหรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจในการจับกุมเด็กหรือเยาวชนที่หลบหนี”

4. ปัญหาการลบลประวัตินักอาชญากรรมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่าให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 โดยให้เพิ่มมาตรา 145/1 ว่า “การลบลประวัติการกระทำผิดอาญาของเด็กหรือเยาวชน ให้เด็กหรือเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตามพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาหรือมีคำสั่ง ภายหลังจาก 1 ปี นับจากวันที่ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเสร็จสิ้นแล้ว คำร้องนี้เมื่อยื่นแล้วให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณา หากศาลเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งครบถ้วนแล้ว และเด็กหรือเยาวชนนั้นสามารถกลับตนเป็นคนดีได้ ให้ศาลแจ้งคำสั่งการลบลประวัติการกระทำผิดอาญาของเด็กหรือเยาวชนนั้นให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการต่อไป”

เอกสารอ้างอิง

ปพนธีร์ ชีระพันธ์. 2561. แนวคิดที่ปรากฏอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม.

ภัทรวรรณ ทองใหญ่. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2561.

United Nations 1986. **Commentary on the United Nations Standard Minimum Rules for Non-Custodial Measures (THE TOKYO RULES)** [Online], Available URL:

<https://www.ncjrs.gov/pdffiles1/Digitization/147416NCJRS.pdf>, 2019 (April, 6).